

[Udenrigsministeren.]
at Sagen kan fremmes i den forhaabentlig korte Rigsdagssamling, vi nu er inde i.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Sagens Overgang til anden (sidste) Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Schovelin: Jeg tillader mig at foreslaa, at Sagen henvises til det Udvalg, som blev nedsat om den foregaaende Sag paa Dagsordenen.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den følgende Sag var:

Første Behandling af Forslag til Rigsdagsbeslutning om Danmarks Ratifikation af den i Genève den 11. Juli 1928 afsluttede internationale Overenskomst vedrørende Udførselen af Huder og Skind med tilhørende Protokol.

(Forslaget til Rigsdagsbeslutning findes i Tillæg A. Sp. 5465).

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Sagens Overgang til anden (sidste) Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Man gik derefter til:

Første Behandling af Forslag til Rigsdagsbeslutning om Danmarks Ratifikation af den i Genève den 11. Juli 1928 afsluttede internationale Overenskomst vedrørende Udførselen af Ben med tilhørende Protokol.

(Forslaget til Rigsdagsbeslutning findes i Tillæg A. Sp. 5509).

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Sagens Overgang til anden (sidste) Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Rigsdagsbeslutning i Anledning af en under 12. December 1928 i Nanking afsluttet midlertidig Venskabs- og Handelstraktat mellem Danmark og Kina med dertil hørende Note-veksling og Deklarationer.

(Forslaget til Rigsdagsbeslutning findes i Tillæg A. Sp. 5435).

Sagen sattes til Forhandling.

Udenrigsministeren (P. Munch): Efter at der omtrent i Midten af forrige Aarhundrede var kommet en nøjere Forbindelse mellem Kina og de europæiske Stater, formede det sig saaledes, at Kina overfor en Række Stater blev bundet ved Traktater, som gav Kina en lidet gunstig Stilling, Handelstraktater og Traktater vedrørende Jurisdiktion over fremmede. Traktaterne var for Kina vanskelige derigennem, at de i al Almindelighed nægtede Kina Opsigelsesret, dernæst at de trak meget snævre Grænser for, hvilke Toldafgifter Kina var berettiget til at paalægge, og endelig at de forpligtede Kina til ikke at udøve Jurisdiktionsmyndighed overfor Undersaatter fra de paagældende fremmede Stater paa kinesisk Omraade. Det er ganske naturligt, at denne Tilstand tidligt vakte megen Misnøje indenfor det kinesiske Rige, og efter at den nye nationale Bevægelse var brudt igennem med Styrke i Kina i de sidste Aar, vendte man sig med særdeles stor Skarphed mod hele denne Gruppe af Aftaler. Man erklærede fra kinesisk Side, at man lod disse bortfalde, idet man hævdede, at man maatte kunne opsigte dem ganske uanset de Bestemmelser, som man fra anden Side mente stred derimod, og Resultatet blev da, at lidt efter lidt betragtede Kina disse Aftaler som bortfaldne, og at den Gruppe af Stater, der var interesseret deri, for en meget væsentlig Del, selv om de protesterede derimod, gik ind paa Forhandlinger med Kina om andre Aftaler, som skulde træde i de saaledes faktisk ophævede Aftalers Sted.

Denne almindelige Bevægelse maatte ogsaa Danmark følge. Vi havde en Traktat fra 1863, men Kina erklærede, at den fra Juni 1928 maatte betragtes som ophævet. Danmark anerkendte ikke dette, men fra kinesisk Side fastholdt man sin Opfattelse, og ligesom de andre Stater erklærede Danmark sig da villig til at optage en Forhandling om en Nyordning. Man kom her til at staa overfor et kinesisk Forslag rettet til en hel Gruppe